

— Waar is mijnheer? vroeg ze, en vond eensklaps deze leugen: Ik moest nog een koffer brengen.

— O, mijnheer komt dalijk. — Hij ging voort met zijn werk, paste de bagage in de kleine bergruimte. Ook haar koffer pakte hij beet. Het was haar als sloop ze binnen in een huis waar ze niet hoorde. In haar keel klopte het bloed onstuimig; — ze wilde slikken, maar kon niet. Rechtop stond ze in de boot; om haar heen was het geraas van de stad in den nieuwen, jongen dag. Maar het drong niet tot haar door, zoodat ze buiten zich een stilte voelde, een groot, afwachtend zwijgen. De lucht was hel-sprankelend, ze kneep haar oogen half dicht, stond daar als gekneld tusschen twee machten, die ze niet kon verstaan.

Na een oogenblik kwam Frans terug; hij droeg een pak onder zijn arm, en twee flesschen melk. Ina ging hem plotseling tegemoet, hield hem staande. Hij zag haar zeer bleeke gezicht en het gedwongen staren van haar oogen.

— Ik dacht, begon ze, dat je me misschien....

— Wat? je kunt niet mee.

— O, ja, Frans, ja, ik kan wel mee, laat me maar. Ik zal niet lastig zijn, maar ik moet weg. Greet zegt, dat Jacques alleen medelijden met me had, en dat ik het hem moeilijk heb gemaakt, door mijn verdriet. Ik kan niet blijven Frans, want ik heb moeder uitgescholden.

— Maar dan hoef je toch niet met mij mee? Waar wil je naar toe? Heb je geen geld?

Ze knikte. — Ja, maar ik weet niet, — ik wil nergens heen. Haar stem klonk hoog en zwak.

Hij richtte zich wat op, maakte een beweging als zou hij aan haar voorbij loopen. — En ik wil naar Engeland.

Ze keek hem aan. Haar oogen waren nu groot en bijna stralend. — O, maar je bent er nog niet, je gaat over de zee.

Hij schamplachte, bevangen toch door haar extatischen toon. — Wat dacht je, zei hij ruw, dat ik verzuipen zou?

Ze hief haar handen op, als om zijn woorden te herroepen. — Laat me meegaan, zei ze zacht.

Ze stonden tegenover elkaar en waren bijna even groot. Hij zag plotseling dat ze mooi was en heel broos, hij zag haar neigen naar den ondergang. Hij dacht aan een plaat, dien hij eens gezien had, waar Ophelia op het water dreef als een witte bloem. En hij kon haar beschermen. Dat, wat hijzelf de romantiek van zijn jeugd genoemd had, zwol machtig aan, sprong in bloei. Voor de laatste maal voelde hij angst om zijn roekeloos plan — en voor de laatste maal bedwong hij dien angst. Hij wist nu zeker, dat hij slagen zou, veilig in zijn boot de kunst van Engeland bereiken — met haar.